

בשבתו (מדמי' ייש' פב' הו) (ונען לפניו סימנו שפנוי): ג' (בב') *יבל זמן شأنן האיבו-יהודי חזר
על הנסיבות זו לזו (ט') ואין להם דרישת רגל זה על זה, יכחצ'ר אסף דר אינגו-יהודי יכחצ'ר
אחד דרים שני יושRALIM או יותר, (ש') מביבסין ומוציאין מכאן זו לחצר זו בשבת (י') וכך
(ט') סלון (יח) שבעיניהם (יט) *ואין אריכין לשבר מקאינו-יהודי: ד' יחשוך מן קאינו-יהודי
מעיל, ואני ארך לפרש לו שהוא להפריר החשלולו, (כ') ואני ארך לכתוב שיש בתקה
הסבירות: ה' ישוכרין מאינו-יהודי (כא) אפלו (ד) בנסיבות מסוימתו פרוטה: ומטר לשמר מיפוי
בשבת (מדמי' ייש' פב' הו) (ונען לפניו סימנו שפנוי): ג' (בב') *יבל זמן شأنן האיבו-יהודי חזר

ה שֶׁב סִיה גְּרָב
שְׁלֹגַת וּכְפִירָשׁ
חֲתוּסָת בֵּצֶם חֻרְרוֹן
וְשֶׁב סִיר אַתְּ הַרְאָשׁ
וּסְפָרָדִי גְּרָבָשׁ
הַרְוּ בְּטָבָן דִּיבָּט
הַמּוֹתָבָן כִּימָנוֹי בְּפָרָק
בְּכַהְלָלָם עַתְּכָם

באר היטוב

(ג) חלון. לדיד, דהיום בדור פטח, מילא: (7) בפתחות. בדורנו מופיעיד אפקט של פוחתת קשישפ, וואיך בימי' נאכל לא מנגני אם שוכר קאנגו בפתחות לעזות אנטרכטיקה, ולאו

באור הילכה

שער הצעין

חלבות שבת סימן שפכ

כיאורים ומוספים

ולך גם כשהנכרי משכיר את הבית לאחר, עדין מאשרת השבירות הראשומת קיימת.

[משניב ס'ק חט]

צريق לשפר מהעוצר הפלגוני⁽⁴⁶⁾.

(46) ומימן אם הנכרי הראשון יכול לשלק את השוכר בכל עת שדרצה, כתוב הברכתי יוסף (ס'ק ד') שוכרים גם מהראשון, כמובא בשיער חלק (ס'ח).

[שעה'צ' ס'ק ל]

הירושי נמי עקיבא איגר בקש חטכם צבוי⁽⁴⁷⁾, ובפרק מגדים נשאר בזנה בזידן עירון⁽⁴⁸⁾.

(47) בטעם הדילוק כתוב בשורית חכם צבי (ח'א סי' ח), שrok בהשכירה לאחר רלא התבטלה השכירות הראשומת, מושם שקני הגוף נשאר עד והכרי הראשון, מה שאיתן בן במכוורת הרי מכר גם את קגן הגוף, וממילא התבטל מה שהשכר במושום שכירות של נכרי המתרת בשbeta את קנה של כלום, ורק טילוק רשות בעלמא, והוא לביטול של ישראלי וצריך שכירות חדשנה.

(48) הטו (ס'ק ב') בוiar שנכרי שהשכר לאחר לא סילק עצמה מבתו שהרי לאחר סוף זמן השכירות חזרות אליו הרשות, וכן לא התבטלה השכירות הראשומת. והקשה, שהרי במקורה שמעורב שהשכר את רשותו והאי שעריך עירוב חריש, שיש לשלק בין ימינו מעריב שהשכר דירתו סילק עצמו מהשיותו ואין לך חורה נדלה מזו, בין שכירות שנכרי השוכר רק זכות השתמשות לישראל להחזר בטollow ולא הסתכל רשותו, וכן בשכחיה הנכרי לאחר לא חור בו מושכירות זו ואין צריך שכירות חדשה. ולפי זה הספק הפמ"ג (משכיז' סי' י) האמ' במקורה ששליק עצמו לגינוי מושתו חור הוא בו ממה שהשכר ציריך שכירות חדשה, או שנאו בין קין שנכרי כבר השוכר רשותו לישראל קודם המכירה, וכל ומן השוחר דמים איתן יכול לחזור בו, איןו מכר אלא את הזכות שעדרין בזיה, ושכירות הישראלית עיינן קיימות, ונשאר בעין.

[משניב ס'ק ל]

אלא בזין ששכר אפקוד⁽⁴⁹⁾ פקע מפילה גתקרו גלזן⁽⁵⁰⁾.

(49) ושכירות זו ששוכר היהוד, כתוב השוער הרב (ס'ריב) שאין ציריך הפרש בה ששוכר עבר בולד, אלא הוא שוכר לעצמו, ובוון שכילים מערבים ייד היהם באishi אחד. והחווייא (אות' סי' פר' ס'ק ז') בוiar הטעם, שביעם דירתו הנכרי אין שמה דירה, אלא שחכמים החשבין את דירתו כדי שישראל לא דור עמו, וכן בשארו מבני החצר שכר ממנה את רשותו חזרות דירתו להחזר כיר של בהמה, ושוב איש אסור על الآחרים [ואיתם] דומה לדין אחר מעריב בולדם, שאינו מועל כישע עוד דורות בחצר, מכובא בגמורא (עירובין עא, א).

(50) ואם אחד שוכר לעצמו שמתעלל בולדם ועריב עטם, ולאחר מרכ' מצא מודיעין, כתוב החוויא (שב' סי' פב' ס'ק ל') שטහאים להקל בזיה, בין שליל ידי השכירות שעשה מוחש כאיל בולד שוכר מהכרי, אמ'ם, אם השוכר יצא מהחצר ולא עירוב כלל עם בני ההצהה הסתפק שם (ס'ק ל'ם) האם בולד דותרו על ידי שכירות זו, או שבאupon זה אם יצא נאסיך בולד, ונשאר בזיה, וככזהה לדעת הרשות הרבה [שהוכר] בהערה הקורמתן, אין מועל מה שוכר אלא כל' עד שהוא דר בחצר ומעריב עטם, וכן נראה מדברי הבה"ל (ד'יה בתשל').

[ביהל' ד'יה ל'בשיל]

צמתקה לה שוכר ואמר ר' עזרא⁽⁵¹⁾.

(51) וזהחויא כתוב (אות' סי' פב' ס'ק ל'), שם אם בסוף לא עירוב עם בני ההצהה, אלא ששוכר ביטול רשותו לחבריו, מועילה השכירות וראה מה שכתנו במשכיב ס'ק ל'.

[משניב ס'ק כד]
ונאפללו לנטן פְּרַדְּפָן.

(39) ובאופן שעובר מגובר המלך, הביא להן (ס'ק מה) מושית בית שלמה (ח'א סי' נא) שלכתחילה לא ישוכר בימי הגלות ומנו, וטוב שלא לשוכר רק שער עשרים שנה, ובספר עיר הקורש והמקדש (ח'ג פ'כ'ג) כתוב, שאוני ורשותים הדו שוכרים לששים ענה, ורק עירבו במשךן זות שמתקיים ששים שנה, אך בשם מלך חדש או שהוחלה המשלה ערובה מחדש, ובשדיית גינת ורדיס (כל' ג' סי' כב) כתוב, שמותר לשוכר אפילו למאה שנה יותר ווואה מה שכתנו שם.

[משניב ס'ק טמ]

מפני קל-זמן שאינו חזר קעפו'ם בפרוש⁽⁴⁰⁾.

(40) המרדכי (עירובין סי' תחק) והרא"ש (עירובין פ'ז סי' א) הוכיחו כן מרכרי הגויא (שם סי' א), ישוכר במערב דנין, קר שכירות אין ציריך לשוכר בכל כמה שיטים כל ומן שהעוזר קיימים, קר שכירות אין ציריך לשוכר בכל ערבית והוסיפה, שהיא שכבת רשי (שם סי' א, ד'יה אל' שחייבים מזקעה שכירות כדי שתה ביעריו לשוכר בכל ערבית, בונתו רק שאם הנכרי יחווד בו יצטרכו לשוכר ממען חדשן, אבל כל ומן שאיתן חזר בו אין צורך בכבר.

[משניב ס'ק כה]

הרבה חולקים על זה⁽⁴¹⁾.

(41) ולהלכה, מדבריו בשעה'צ' (ס'ק כו ו-כט) נראה שיש להחמיר בזיה, והוא נכרי לחזר בו לאחר השכנת הראשומת גם בלי החזרות דמי.

[ביהל' ד'יה ל' מון]

והא הפה' מפשיטיו דבורי הפגן-אברך⁽⁴²⁾.

(42) לשון המג'א (ס'ק ה') הוא יאנן מעיל לחזרו משכירותו עד שיחוור הדרמים, היווו כששכרי סתם וחזרו בו קודם שכבת ראשונה, ואם החזרו בו משכנתם השכנת שוב אינו יכול לחזר בו, ואם שוכר לוין אינו יכול לחזר בו עד כלות הזמן". הרוי שפשוטות לשוטו שברישא דבר בשכירות סתם שאן יכול לחזר בו כמשמעות הדמים, ובסתא דבר בשכירות לוין שאינו יכול לחזר בו עד סוף הזמן גם בהחזר הדמים. והוא דלא בגין החוספה שכבת (ס'ק יא), שכונת המילא בסיפא כהמישר לרישא שאם יחוור הדמים מותה, והמג'א קיצר בדבריו.

[משניב ס'ק כה]

ציריך לחזר ולעזב⁽⁴³⁾.

(43) כתוב בביהיל לעיל (ס'א סוף ד'יה ציריך שציריך לחזר ולברך על העירוב. והביא את דברי הבית מאור שהקשה מודע ציריכים לחזר ולעריב, והרי ככל משותפים בפת והסיק, שבדעך אם קידש חיים לא חזח וערום, יכללים חם לסנק על אותו הפת, בין שבלם שותפים בו עבדעת החזרה בזיה, ראה מה שכתנו בביהיל שטב' והעריך והשלחן (טיט'ו) כתוב לחזר שוכר אם עברה עליהם שכבת כל' שבירת. נהשכ בקר שהעריב נתבע ולצריך לערב מהרץ. אולם אם באותו שבוע מיד חזרו ושברו ממנו, לא נתבע העירוב.

[שעה'צ' ס'ק כה]

ומה שחוקה הפגן-אברך על דין זה⁽⁴⁴⁾.

(44) שהקשתה, מודע לעשי' נסחט השפת בחול וחזר ונפתח בשעת פטח השוער לעיל (ס'י שער סי' א) שהעריב חזר וננער, ואילו כאן ציריך לערב מהרץ. וראה מה שכתוב בשעה'צ' למקן (ס'י שפ' ס'ק ה'), ובמה שכחנו שב.

[ש'ח' צ'ח]

די בשכירות קראשז'⁽⁴⁵⁾.

(45) ובטעם הדבר כתוב בשווי הרשות'A (מיוחסות סי' ר), שהדרשראלים כבר קו' ווות בדירת הנכרי, והנכרי אינו יכול לחזר בו מהשכירות

חֲלֻכּוֹת שְׁבָת סִימָן שְׁפָב

דנא באר הגולה

בו מועל השכירות, (כד) ואפלו לזמן מוקהה: ואינו יכול להזין משכירותו (כה) עד (ס) שיחזיר הפקדים (כג' כבש רשותי) פון דרכו: ז' אם שברו מקאינז'הומי (ט) לזמן ידוע, (כו) לכשיכלה הזמן איריך להזין ולשבדו שנית, (כז) ואיריך להזין ליערב. אכן ערוב ראשון חונר וגמור: ח' אם שברו מקאינז'הומי (כח) לזמן ידוע (כט) ובתוך הזמן השביר האינז'הומי דיקתו לאחר, דיבשכירות דראושון⁽⁴⁵⁾: ט' חמשה הרים בחר, אחד שכור מהאייז'הומן (כ) *בשורטיל גלם. ג' אם שברו מטענו לאח' געל-דרהן אינו מועל אַה-עַלְפּוֹ שׂוֹנֵה גוֹלְהָגָר מהאייז'הומן.

באר היטוב

(ו) למן. ביל דאס שוכרין מאיניהורי וממת והנני זורש אין מועל מה ששכרנו פון קמרושן, דאי נטפל משכידות ופיזיק למזר וולשברג פון קירישן, טרמיין ובריסקון שאגס סיק ג. ע.ש. עמי פיקון שאג, וכן פיקון בתשוכת צבי פיקון וצוחה ולא מטבחה, וכן ביל עקה דראל כמיש בתשוכת חכם צביה צוקק ח'ב פיקון ז. דאן צדריך יהויר ולשונן פון קירישן; ומיש שם שפין שכובות-אצקן ח'ב פיקון ז. דאן צדריך יהויר ולשונן פון קירישן.

באור הלכה

בשקלם דמי, וככדו ע"ז והוא מס'ין ברוב מתקנים בכארדו דקבי ר'ש'ין, ובם נטה למשותה מפלקה באין בודדים, וגם דעה פג'ער'אבקרטס התא אין דרב'שטיין זלט'ו אונטו מועלן קוווטן דקיטים, וקמו שפטב באלה ורבא שפתוק'אבקרטס חולק עילן צפ'ע' בונת, רלא במו שפטב פג'ער'אבקרטס שוויטי תע'ז'ין פג'ער'אבקרטס אלת דרייא, והוא הפוך קפסותיות דקבי ר'ש'ין-קרכ'עס⁴², ובר קש'ו על פג'ער'אבקרטס ת'באלט'ה-טאר וצ'אלאנט'ס זענ'ו עע'י כהרכ'יא ומתרן אנט לא מאצען בוחה'ל ת'באלט'ה-טאר וראא ער שחרש צל'יו פאג'ער'אבקרטס. אונטו קש'השפ'ורי מסט, דעת אלא על עטה אונט, אטמע פל'צמן של'ו ווער קש'וויות קפקו, כויה אונטו פשלאפ'ז'ער'ו. * פשביל קלס. מלישן זה משען לאורה דזונאך בעשנרכו מטלחה פיז'יד, אז אונרין גאנעזה פטיליא אונריך'ע שיל'ם בשבל'ל בלען, אונט קש'ת פֿרְשִׁי דָּר סַי דְּבָזָר הַמְּחֻלָּל טֶה אַעֲבָרָה⁴³, וכו', אונט גאנט דע משען אונרין, כט'או בר'אבקיטס וט'יג'� ובעור'ההע'ק'ע ש'ומחה'ה ש'זבר ואחריך'ק אע'בר⁴⁴.

וורוש, אין מועל מה ששברו מן המוריש, אך נטבש כל זה והו לשיטתו לעיל שפה בפשע ודאפלו בתרז ומן יכול לומר לחזר בשום ענן, אסיכון אפלו מות לא נחפט הענירות הקדשה אחרזם. מיהו, כבר מפניהם סוף ומית, (ט) מספקנא שפרטאה בפה שעשה אביו, מספקרא דלא מניין עד שיחזור יה (ט) מפי לא נבלע קעובר, אכן ערב מועל במקומם עיביר, וגמור: ח (כח) למן יוציא. מילון זה משמע (ט)adam שבר וברתוון קזון החביר וכו'. (כח) והוא כידן אם פכר לאחר, עתן בכר לאחר (ט) ושת מחמידין במכר: ט (ל) בשיל כלם, מן (ט) מפי לא הפרו בלחן: י (לא) בעיל-ברחו וכו'. פרוש,

שער הצלב

(א) עין לעיל ברפ' רמה עפוד ב (אות א).

Torah-Box.com

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

חלבות שבת סימן שפכ

502 באר גנולה

מקדים: יא (לו) י' אבל מאשתו (לו)* או משכיריו ולקיטו שכרים (לו) א-ע-ל-פִי שהוא מוחה (ושכיריו להן) של שכירו ולקיטו על בעלה-הקביה הוא שכיר בעל-הקביה בצעמו (ויבש טמן חון): יב *אם איןנו רוץ להסביר, יתקרב לו (לו) אך מנג' החקאר עד שישייאל לו רשותו שיתה לא רשותו () (לו) לנפחים בו שום דבר, (לו) דקהה לה פשבריו ולקיטו, (לו) יומשפרר שלא מדעת האנוייהו. יוש אומרים (ט) שאינו אריך להסביר, (מכא) אלא (מכ) נונן ערוכו וידיו: יג *אם ייחד לו מוקס בevity שמשיאל לו), * בנן שאינו בשלוחו בכל הביאות (ט) מג לא מנג'י: יד *שכרי משכיריו ולקיטו לנון, (מכ) א-ע-ל-פִי שלוקו תוך היזון מהיות שכיריו ולקיטו, (כח) מהרים עד פם היזון. אבל אם שכרו ממעוף סחם, (טנו) פון שפללו נtabטל השביות:

באר היטוב

באמור מתקדמים שקרען בקנ' בקם, מ"א: (ס) לא פהני. ווועא באשאן לאינן?
ההוינ' רשות להשלט בעקבות דשיגאל, אקל אס פש' לאונר-הוינ' רשות
להשלט שם חור פשיגו, ב"ח, מ"א:

במשנה ברורה

אין ביכולן לפן פקירותו לרשותו^(ט) (ט) להציגו על הפלתו עבוריים שנקה נגיד עד כה להסביר לו רשותו ולומר לו מהריה לך שכירותך בעד רשותך, שנהא לנו רשות לטלטל בחצרך לשנה במנוןינו.^(טט) (טט) ואך-עלגב הדגמי גורוב אבא לנו אמר בקסוף סיפון שם, דברווב אם נגיד לעבר ואינו דואזה עכשו, באין גונוטולין מפנוי בעיל-ברחו? (טט) הכא שאני, ראן מדאין עבוריים לשלושאל לעגנון בפהה בקדבר-מצה^(טטט): יא (לט) אקל מאשתחוו. והוא קבדין (טטט) מאקד מקבנ-בתו: (לט) או משבירו ולביקטרו^(טטטט). פרוש (לט) ישבר, לאבעודת בל דשעה^(טטטטט), לקיטו ל' מות הקירז^(טטטטטט): (לט) אך-

על-פי שהוא מודעה⁶⁵. פיון (ל') דמפער מדין אין דינתו ואסרת, אלא כדי שלא ילמד מפערין, הקל לו להזוויה אפללו שכירו נחחים על-פני זה בבעל-הבית. ובכתב הגרא"א באורו, דענו וრ' לדעה הרשותה שבסיפון טשו, אבל לרעת יש אופרים שם. גם באשთו איןנו לענין זה בבעל-הבית. וכמו שפערן בטענה בטענה קבושות שלא אפער: (לה) של שכירו ולקיטו. והינו (לט) בPsi'ש לו להשכיר רשות לכול לשכיר מפער⁶⁶ (לט) אם הקבעל מזכה בם בפערן כל הבתים⁶⁷, דא תני לך פערן כל השכירות של בעל-קיטו: יב (ל') אך מפני לפקחת שכירו⁶⁸ שהזווה לו רשות להשתפמש בכל הבתים⁶⁹, אך תני לך פערן כל השכירות של בעל-קיטו: יג (ל') אך מפני החקאר, הוא ברין (מ) אפללו שלא מבני החצר. ואורחא רמלחה נקט: (לו) לנטניט בו שום דבר. ורקנה אוטה הקוקס⁷⁰ (לו) במאה שתבשם בו שום חפץ⁷¹ בערב-שבת, (מג) ולרעת נקבה פוסקים מחייב אפיק-על-פי שפלקו אסורה ממש. פיון שעקב גונה איזו הקיקות להפנית בו כישרזה: (לה) דתורה לה וכו'. פיון שלש לו עתך עמו פרשות: (לט) ומשכיר וכו'. אבל בלא שכירות לא ועליל, (מג) רלא אריך הינשאל הנUNDER במקומו מילאו. ולא דמי לסתה שורות בטענה, רק מאבר בשערת דשים כירחות אסר מן די לכלם: שאנו קבם. שאוות קאקד על-בל-פניט שבר מקענפאים, מה שאן אין כן קא שקה נק בשלאה מפער איזו מועליל, רלא התייר סקמים בעפרום רך בשכירות, ולא מהני בכאן שאלתו ורק שיחנה עומר במקומו למשיר בשכירו ולקיטו וכאחד מפניריבו: (מ) שאינו אדריך להשכירה. סכירא לה לדעה זו (מד) דלא זונא שכירות מפיר בעבויים, הוה חרין שאלה, וממליא שאלה מועליל بعد פלט במו קמיהה דעפיק טז⁷² לעין שכירות. ועל כן די במא שגומן ערוב עם שאר בני החקאר: (מא) אלא וכו'. ולכתחלה (מכ) נבן לחש לפקרן קראשנעה⁷³: (מכ) נוון שרוכבו ודין. לאזונה פשמע פלא צדקה לעזרב אלא בשהוא מבני החריר, וכמו שפערני המחבר, אבל בחודשי תרשב"א משמע דאפלו אין דר בחר הצרכוות קבמים למן חילך בערובו⁷⁴ משום כי בית של עפוי. דחשכין לה באלו דר שם: יג (מכ) לא קניין⁷⁵. קא בחזקם (ו) הפקמר לזרען, רקא רלא מחייב חזר קם. פנו זונא קשאן לו רשות להשכיש באאות' מקום שיחסד לו קליל⁷⁶ וגם איזו יכול לפלקו, ואסמן נה לא קני בשלוחו בין שאן לו שיכוח עמו, אבל קשיש לו רשות להשכיש למקום שיחסד לו או שיש לו רשות לסלק את היישר אלין, אסמן עדין יש לו שיכוח עם היישר אל וקיי כלוחו: יד (מד) אפיק-על-פי שלקלו תורה חצמן. הטעם, רוחבנין איזו דחיקות שקרו מבעל-הבית. כיון שוחח באלו עשה בקשנותו: (מה) מתקירים עד הנזקן⁷⁷. והוא סדין בשמחת שכיר ולקיט, בגין חתבו סייעם ושארם אפריזים: (מו) בגין ששלקו נגהטל ובורן. ודרוי בקבוקם (מו) בכל לחר אוחר שבת בראשונה מפי שיזה, וכמו שפערן בטענה, ולחייב אין פון בנסיבות כהה ורק כלוון שהוא שכיר ולא אמרפה:

שער הצעין

(לט) ב"ח. וכעתנו, ראמס סני שכלל בפי פוליטורט בז'ן נון לה נזען, דטלוואר צ'יזו מויי דטלוואר צ'יזו דטלוואר צ'יזו, ובמאנדרפרדר, ועוד; (לו) הטע' ובודוסטהיישט בצע"א אלמאט כתחו דטלואו ספי יי אפער שושיל בעל-קרחו צהה, דטל עקר תפנין שטבנירת קהה קדי' שלא זידר טמו ומושום דטלואט'ם לא צוואר, ואס מנגני בעל-ברחו מה חולילו נקסים בתקומן; (לו) וטופוטה צהה עפזר ב-דבורה המפקחיל דלאה; (לו) ורש'ו. והוא הדרן שאר קלשטיין ורכסב'ם; (לו) אהרטיס. ולא העתקידי דברי תב"ח שטמפלק גוץ אשוחו לשכיריו לקליטו, קשות דחרותים החיקיך בדעתה שלתוכן עריך. ענן ט'ו ורוחת-שחתה וזרמי' וצאי' אולגראט'ם; (לו) וויהא דטיזווען אוו דלטוקן בר ריספקט'ן שלא רעה להטיכר ואפלכו סבי גאלמר גאלדר דושאן מאשו, מני' שלא מוקה על-יכלינט'ם בקדא; (לו) צ'יז'ן קאנט'ם ביט' יולפ'ן טו' פיען שכא; (לו) לאבש וויז'ן אקט'ם; (לו) מאן-אקט'ם וויז'ן. ענן צ'יז'ן: (לו) גוץ ביינ'ויף ואלאה, ובה וש'א; (לו) ביט' יוסט' ולבוש'ו; (לו) בייח'ויסי' (לו) אללי' ובה וויז'ן ושלקן-עצי'שטים ותי' אקט'. גוץ, ראמס אנט' מקבי החקיר, לאקברה קראושוניה פטשען בלבוש זעירך סלירות גונס ערוכ. דח'ש לרפורש השין הפקאר בברית'ויף בדעתה ובקוב'ם, אכל במאפר-מזרקי מפקפק בהה ומקדר דאיו ציריך ליגוט, ובאמת פוש קראושון שביבריהויף עגער ברברר נורטב'ם, וכן מוח' בחודל'י גרעש'א לאכראו, וו, פונטשא פקר'ג גאנז-עיקבן, ענן ש'ס; (לו) ג'וז' ואלה' רעה ווילטוק-ישפה קאנט'א, קדלא באכית' יוסט' (לו) ואגלו' לפ' מה שפראשו שם בספיק' ו-קדבר קראט' איא' אונשר לוחור אללא-אט'ן יניר קדמתם, אונשר גוץ דעם קראט' מאלה, ג'אל שטברא שטבנבו שם בפשה בטורחה עספיק' גוץ כאל לא גוינא קלמן-הטאשכרי בתקופו, אכל לא גוינא דלא נטבנה לען לו נקדים אללא-אט'ן וזה השכירות שט' אגלו' אוואר לאט'�ו או אחר מיתמה, וגם בללא קמי הרבתה הולכת על הרמ'א שם, כמו שטבנבו שם בפשה בחרורה:

ל בְּשָׁמָן פִּנְהָא
צַבָּא, וְלֹא כִּי
וְרֹאשֵׁי אֶבֶן
מֵלֶךְ פְּנָזָה
צַבָּא שָׁם סִיד
בְּרֹא וּמְבִים בְּפָרָק בְּ
סְהֻלָּתָה עֲרוֹבִין
וְרֹאשֵׁי אֶבֶן
וּפְסִיגָּא סְטָר נְבוּנוֹ
יוֹרָם עַל וְסָס
בְּרֹא הַלְּבָבָא בְּמַלְכָּד

באור ההלכה

ברורש חסימן דבור הפתוחיל צדיק שטשברוד, עז שם: * או משכער יולקיטן. עזן גפלשיג ברורה וויזן בעצערלאטיגים אונט נג בעטער די אלכטב וויזען זונאָשׂ שינקה לאַלטערו לאלקיטו רשות להשנאָשׂ בעטירזֶן) ואַז בעטירזֶן), האָ לאָרעד כעַל, עזן שם: * אם חדיד לאָ מוקומּ ווּכְה. קביהו ייסיך מאָריך זונאָשׂ לשטעני פֿרײַזֶל מַלְחַמְפֿשֶׁל קְלָל תְּפִיּוֹת, אַכְלָל כלְלָן זונן של לאָ קְנָנוּ בְּדָרָא, אַרְעַלְבָּד שְׁהַרְשָׂה לוֹ לְהַנִּיחַ בְּלֵינוּ בְּרוּתָה אַפְּרַעֲדָן שְׁרַעְטָוּ שְׁלַעַצְיִים קְהֻן לְקָרְשָׂוֹן גְּמַדְבָּן בְּשַׁאֲרָקְקוּמוֹן, עזן שם, ווּמִיחַזְמַה חֹלָק עַצְיִין בְּנָה וּפְלִימָרוֹ גְּמֻנוֹתָהָה וְסַהַר וּתְהִזְזִי: * פִּינְזָן שְׁאַלְיָנוּ גְּשַׁלְוָחוּ וּכְהָיָה, אַכְלָל אַמְּרַחְזָה גְּבָלָה הַבָּיתָה הַויָּה לְשַׁלְוָחוֹ.

על-פי שהוא מוחה⁶⁵. פון (ט) דמער סדין אין דירתו אוסרת, לענין זה בבעל-הבית. וכתב הגן⁶⁶ א' בבארכ', דזהו רק לודעה קרוואן ניכל לשפר מפה⁶⁷ (ט) אם הבעל מוחה בז בפירוש שלא פשיט לักษת שקייר⁶⁸ ט' שיזה לו רשות להפפש בכל היבתו⁶⁹, זאת כדי לה השקר. הוא הרין (ט) אפלו שלא מבני החצר, ואורחא רמלחה משבח בז שום חפץ⁷⁰ בעקב-שחת, (ט) ולבעת סרבה פוקים מלהמית בו כשייח' (לח) דינה לה וכור. פון שוש לו שתויה (ט) רלא עדיף הישאל נטעמד בעקומות נקווה. ולא דמי לחמש שאנן הקם, שאווע האחד עיל-כל פנים שכבר מצעפויים, מה שאנן בעפויים רק בשכירות, ולא מהני בקאו שאלו רק שיזה עומד אריך להשפיר. סבירה לא לה לדעה זו (ט) דלאו דנקא שכירות מפכמה היא דסיעיף ט' לענין שכירות, געל-פין די במא שונען בערוב למקבנה קראשען⁷¹: (ט) מונע ערובו וידי. לאורה משפט דלאו קחדושי הרשב' א' משמע אפלו איינו רך בחר העיריות חכמים לשם: יג' (ט) לא מהני⁷². ובקטנים (ט) הסכימיו לרינא. רקא מקומות פיעיד לא קלבלו⁷³ וגם איינו יכול לשלקו, ואס-פין הו לא קרי בעקבות שיזה לו או שיש לו רשות לפלק את מישאלין⁷⁴, אס-פין לעס-טלון תורה הזמן. הטעם, רחובין אוו השכירות באלו שבר מון הנמנן⁷⁵. והוא סדין בשמחת שכיר וקיט, בן בחבירו צבאיים ושולדים, להחר אחר שבי רשותה פמי שיזה, וכמו שפטבנה בסיעיף ו, כי

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@terah-box.com